

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa K. A.
przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 12 marca 2016 r. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 30 listopada 2015 r. zasądającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 13 200 zł tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę za wypowiedzeniem.

Wyrok Sądu Okręgowego w W. pozwana zaskarżyła w całości. Zarzucono naruszenie: (-) art. 30 § 4 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i nieuwzględnienie, że przepis ten dopuszcza różne sposoby określenia przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, a jej konkretność ocenia się z uwzględnieniem innych znanych pracownikowi okoliczności uściślających tę przyczynę; (-) art. 45 § 1 k.p. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że skarżąca przy wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę naruszyła przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, a wskazane w oświadczeniu pracodawcy przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę były

nieuzasadnione, podczas gdy wskazane w oświadczeniu pracodawcy przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę były konkretne i zrozumiałe dla powoda, tym samym uzasadniały wypowiedzenie umowy o pracę, nadto poprzez jego błędną wykładnię i nieuwzględnienie, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę nie musi mieć szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości skoro wypowiedzenie jest zwykłym sposobem rozwiązania bezterminowego stosunku pracy.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na to, że skarga kasacyjna w zakresie naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 45 § 1 k.p. i art. 30 § 4 k.p. jest oczywiście uzasadniona. Argumentowała, że Sąd drugiej instancji dokonał błędnej wykładni art. 30 § 4 k.p. i nie uwzględnił, że konkretność wskazania przez pracodawcę przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę należy oceniać wraz z innymi znanymi pracownikami okolicznościami uściślającymi tę przyczynę i towarzyszącymi wypowiedzeniu umowy o pracę. Zdaniem skarżącej powód niewątpliwie w kontekście znanych mu okoliczności poprzedzających złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu wiedział, jakie są przyczyny wypowiedzenia mu umowy o pracę. Skarżąca wskazała, że pismem z 4 lutego 2015 r. skierowanym do powoda przedstawiła szereg naruszeń dotyczących sporządzonych pism zadekretowanych na jego nazwisko, w tym pism oznaczonych inicjałami powoda. Ponadto, że powód przyznał się do sporządzenia tych dokumentów i dokonał ich analizy, a następnie w piśmie z 4 lutego 2015 r. podjął się wyjaśnień ujawnionych przez skarżącą naruszeń. Skarżąca podkreśliła, że powód otrzymał oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę dopiero po tym jak zajął merytoryczne stanowisko i wypowiedział się co do zarzucanych mu uchybień. W związku z tym przyczynę wypowiedzenia w zakresie jej konkretności należy ocenić w powiązaniu z bezpośrednio wcześniej przedstawionymi powodowi zastrzeżeniami w piśmie z 4 lutego 2015 r. oraz notką wyjaśniającą z 4 lutego 2015 r.; a pominiecie przez Sąd drugiej instancji tych dokumentów przy ocenie konkretności wskazanej przyczyny wypowiedzenia doprowadziło do błędnej wykładni art. 30 § 4 k.p. Skarżąca argumentowała, że Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni art. 45 § 1 k.p. i nie uwzględnił, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę nie musi mieć szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości skoro wypowiedzenie jest zwykłym sposobem rozwiązania bezterminowego

stosunku pracy. W ocenie skarżącej nienależyte wykonywanie obowiązków pracowniczych przez powoda – w ustalonym stanie faktycznym – uprawniało pracodawcę do rozwiązania z nim stosunku pracy z zachowaniem okresu wypowiedzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Skarżąca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła wyłącznie na przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Odwołując się do rozumienia tej przesłanki przesądu w orzecznictwie Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wtedy, gdy bez pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa i bez wnikania w szczegóły postępowania dowodowego dla oceny naruszenia przepisów prawa, można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych; oczywista zasadność skargi kasacyjnej zwykle wynika z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439). Oznacza to, że skarżąca, powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, powinna wykazać, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi – to znaczy wskazać w czym w jej ocenie wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Jednocześnie należy podkreślić, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy wykazanie usprawiedliwionej podstawy, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania, skarżąca powinna wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia polegającą na jego oczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga

kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743).

Mając na względzie z jednej strony argumentację przedstawioną we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z drugiej - podstawę skargi kasacyjnej sprowadzającą się wyłącznie do zarzutów naruszenia prawa materialnego, koniecznym jest podkreślenie, że na etapie przedsądu, przy ocenie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy wiąże ustalenia stanu faktycznego, na których oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniami wynikającymi z art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

W ocenie Sądu Najwyższego skarżąca nie wykazała oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w przedstawionym wyżej rozumieniu.

Zarzuty skarżącej sprowadzają się do zakwestionowaniem oceny Sądu drugiej instancji w przedmiocie konkretności przyczyny wypowiedzenia oraz zasadności wypowiedzenia, co uwzględniając ograniczenia wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c. nie może uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność. Wniosek taki wynika z porównania podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku z twierdzeniami skarżącej. Sąd pierwszej instancji ustalił, a ustalenia te Sąd drugiej instancji przyjął za własne, że jako przyczyny rozwiązania stosunku pracy powoda wskazano: 1) naruszenie przez pracownika obowiązujących u pracodawcy wewnętrznych regulacji w zakresie podpisywania i składania w imieniu Spółki oświadczeń wobec podmiotów trzecich, w tym regulacji wynikających z Regulaminu Organizacyjnego Spółki, poprzez udzielanie organom ścigania informacji bez wiedzy i zgody przełożonego, nie będąc do tego upoważnionym i nie posiadając stosownych pełnomocnictw od Spółki; 2) naruszenie obowiązków pracowniczych w zakresie zabezpieczenia na zlecenie organów ścigania zapisów z monitoringu z autobusów, przygotowywania i udzielania odpowiedzi na kierowane do Spółki pytania w zakresie organów ścigania poprzez ich przygotowywanie z naruszeniem obowiązujących w Dziale Bezpieczeństwa procedur i zakreślonych przez przełożonego terminów; 3) postawa

pracownika w stosunku do pracodawcy w związku ze stwierdzonymi wyżej naruszeniami obowiązków pracowniczych, w tym przekazywanie pracodawcy nieprawdziwych, wprowadzających w błąd informacji w ramach wyjaśnień dotyczących stwierdzonych uchybień, co skutkuje utratą zaufania do pracownika niezbędną do dalszej realizacji powierzonych pracownikowi zadań. Sąd Okręgowy stwierdził, że pozwana nie udowodniła, że przyczyna, jaką podała w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę jest prawdziwa, konkretna i uzasadnia wypowiedzenie umowy o pracę. Za słuszną uznał ocenę Sądu pierwszej instancji, że dwie pierwsze przyczyny wypowiedzenia są niekonkretne, ponieważ pracodawca nie sprecyzował, jakie wewnętrzne regulacje i procedury powód naruszył, kiedy, w jaki sposób. Z kolei odnośnie przyczyny wskazanej w pkt. 3, zdaniem Sądu, była ona nieprawdziwa, skoro ustalono, że zdarzały się sytuacje, że osoba przygotowująca daną sprawę nie zawsze wysyłała dane pisma do Komendy.

Mając na względzie dokonane w sprawie ustalenia faktyczne, skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.